

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. .

ÎNCHEIERE
Ședința publică de la 28 Iunie 2019
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE:
Judecător
Judecător
Grefier

Pe rol se află judecarea recursului formulat de recurentul împotriva sentinței civile nr. 2106/27.03.2019 pronunțată de Tribunalul București Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal în dosar nr.37478/3/2018 în contradictoriu cu intimații, având ca obiect suspendare executare act administrativ hot nr. 536/23.08.2018.

Dezbaterile au avut loc în cadrul ședinței publice de la 27.06.2019, fiind consemnate în cuprinsul încheierii de la acea dată, care face parte din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 28.06.2019, când a hotărât următoarele:

CURTEA

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

1. Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București sub nr. 37478/3/2019 reclamantul a chemat în judecată pe pârâții, solicitând suspendarea HCGMB nr.536/23.08.2018 până la soluționarea definitivă a cererii în anulare.

În motivare, reclamantul a arătat că la data de 23.08.2018 a fost adoptată Hotărârea nr. 536/2018 de către, prin intermediul căreia a fost aprobată delegarea gestiunii serviciului public de interes local privind cimitirele și crematoriile umane din Municipiul București către Prin Hotărârea nr. 536/2018, a hotărât și asupra încheierii contractului de delegare în forma prevăzută în Anexa 1, precum și asupra bunurilor imobile aferente serviciului public de interes local privind cimitirele și crematoriile umane din Municipiul București care vor fi puse la dispoziția delegatului, astfel cum acestea sunt prevăzute în Anexele 2 și 3, ce fac parte integrală din Hotărârea atacată.

2. Hotărârea instanței de fond

Prin sentința civilă nr. 2106/27 martie 2019, Tribunalul București - Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal a respins acțiunea formulată împotriva pârâților, ca fiind introdusă împotriva unor persoane fără calitate procesuală pasivă și a respins ca neîntemeiată cererea formulată împotriva pârâților

3. Recursul formulat de reclamant

Împotriva sentinței a declarat recurs reclamantul, solicitând admiterea recursului, casarea sentinței recurate și, rejudecând admiterea cererii astfel cum a fost formulată, invocând motivele de recurs prevăzute de art.488 pct.5 și pct.8 Cpc.

4. Cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Intimatul-pârât a formulat cerere privind sesizarea ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Care este majoritatea necesară adoptării unei hotărâri de Consiliu Local (sau de Consiliu General - în cazul Mun. București) prin care se aprobă, în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (2) lit. a) din O.G. nr. 71/2002, delegarea gestiunii unui serviciu de interes local către un operator privat:

- *majoritatea prevăzută de art. 45 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale? sau*
- *majoritatea prevăzută de art. 45 alin. (3) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale?”*

În motivarea sesizării, intimatul-pârât a arătat următoarele:

Dezlegarea acestei chestiuni de drept presupune calificarea hotărârii privind delegarea gestiunii unui serviciu de interes local către un operator privat în raport cu dispozițiile art.45 alin.(1) sau art.45 alin. (3) din Legea nr. 215/2001.

Caracterul veritabil al acestei chestiuni de drept decurge din interpretările divergente pe care le suscită dispozițiile art. 45 alin. (1) - art. 45 alin. (3) din Legea nr. 215/2001.

Textele legale relevante:

Art. 45 alin. (1): *„În exercitarea atribuțiilor ce îi revin consiliul local adoptă hotărâri, cu votul majorității membrilor prezenți, în afară de cazurile în care legea sau regulamentul de organizare și funcționare a consiliului cere o altă majoritate”.*

Art. 45 alin. (3): *„Hotărârile privind patrimoniul se adoptă cu votul a două treimi din numărul total al consilierilor locali în funcție.”*

În primul rând, dificultatea interpretării textelor legale relevante decurge chiar din interpretările diferite date de părțile din prezenta cauză.

Pe de o parte, recurentul - reclamant consideră că o hotărâre privind aprobarea delegării gestiunii unui serviciu de interes local către un operator privat trebuia adoptată cu votul majorității calificate de 2/3 din numărul consilierilor locali. Teza acestuia este întemeiată pe calificarea hotărârii potrivit art. 45 alin. (3) din Legea nr. 215/2001, respectiv drept o „hotărâre privind patrimoniul”. În acest sens, recurentul - reclamant arată că prin delegarea gestiunii unui serviciu de interes local către un operator privat este afectat în mod direct patrimoniul unității administrativ - teritoriale. În consecință, în opinia recurentului, hotărârea de aprobare a delegării gestiunii unui serviciu de interes local către un operator privat ar fi o "hotărâre privind patrimoniul".

Pe de altă parte, intimatul consideră, dimpotrivă, că delegarea gestiunii unui serviciu de interes local către un operator privat se subsumează sferei dispozițiilor art.45 alin.(1) din Legea nr. 215/2001. Această teză are în vedere pe de o parte scopul/cauza juridică a adoptării unei hotărâri de aprobare a delegării gestiunii unui serviciu de interes local către un operator privat, pe de altă parte se întemeiază pe caracterul de strictă interpretare/de excepție al disp. art. 45 alin. (3) în raport de disp. art. 45 alin. (1) din Legea nr. 215/2001. Această calificare are la bază următoarele argumente:

- Scopul/cauza juridică a unei hotărâri de Consiliu Local (sau de Consiliu General - în cazul Mun. București) prin care se aprobă delegarea gestiunii unui serviciu de interes local nu este acela de a valorifica elemente aparținând patrimoniului Municipiului București, ci acela de a delega gestiunea unui serviciului public către un operator privat. Astfel efectele aprobării unei asemenea hotărâri constau într-o unică obligație născută în sarcina organelor executive ale administrației publice locale de a respecta modalitatea de gestiune stabilită prin hotărârea adoptată.

Această obligație nu are caracter patrimonial/nu poate fi evaluată în bani, fiind o expresie a raporturilor administrative dintre autorități administrației publice locale.

- Scopul aprobării unei hotărâri de delegare a gestiunii unui serviciu de interes local vizează funcționarea unui serviciu public și nicidecum patrimoniul Municipiului București. Astfel s-ar putea susține cel mult că o asemenea hotărâre ar produce efecte indirecte/ "prin ricoșeu" cu privire la patrimoniul unității administrativ teritoriale, însă calificarea unui act se face în funcție de scopul principal urmărit, nu de cel secundar.
- Aplicând raționamentul contrar celui mai sus prezentat s-ar ajunge la concluzia absurdă potrivit căreia orice hotărâre adoptată de un Consiliul Local (sau de Consiliu General - în cazul Mun. București) ar fi una privind patrimoniul întrucât finalmente orice măsură dispusă produce efecte indirecte și asupra/angajează patrimoniul unui unități administrativ-teritoriale.
- Pe de altă parte, majoritatea prevăzută la art.45 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 reprezintă regula, iar cea prevăzută de art. 45 alin. (3) din lege reprezintă excepția. Având în vedere că excepțiile sunt de strictă interpretare, ori de câte ori va exista un dubiu cu privire la majoritatea solicitată se va aplica regula prevăzută în materie.

În al doilea rând, dificultatea interpretării textelor legale relevante decurge din caracterul neclar sintagmei „hotărâri privind patrimoniul”.

Patrimoniul este definit în multiple moduri în legislația națională.

- Art. 119 din Legea nr. 215/2001: „Constituie patrimoniu al unității administrativ-teritoriale bunurile mobile și imobile care aparțin domeniului public al unității administrativ-teritoriale, domeniului privat al acesteia, precum și drepturile și obligațiile cu caracter patrimonial.”

- Art. 14 alin. (1) din OG nr. 53/2002: „Potrivit legii, patrimoniul unității administrativ-teritoriale este alcătuit din bunurile mobile și imobile aflate în proprietatea publică și în proprietatea privată ale acesteia, precum și drepturile și obligațiile cu caracter patrimonial.”

-Art. 31 alin. (1) C. civ.: „Orice persoană fizică sau persoană juridică este titulară a unui patrimoniu care include toate drepturile și datoriile ce pot fi evaluate în bani și aparțin acesteia.”

Față de aceste definiții, prin raportare la chestiunea de drept indicată, a arătat că:

Pe de o parte, în cazul oricărei hotărâri a consiliului local pot fi identificate efecte, directe sau indirecte, echivoce sau neechivoce, de natură patrimonială/evaluabilă în bani. Astfel, o interpretare extensivă a dispozițiilor art. 45 alin. (3) din Legea nr. 215/2001 poate conduce la concluzia că identificarea oricărui efect patrimonial, oricât de îndepărtat și de echivoc, ar impune adoptarea hotărârii cu majoritatea calificată de 2/3. O asemenea interpretare ar genera un blocaj al activității administrative locale întrucât adoptarea hotărârilor consiliului local ar depinde de întrunirea unei majorități mult prea largi, neîntâlnită, în mod obișnuit, în practica administrativă.

Pe de altă parte, o interpretare restrictivă a dispozițiilor art. 45 alin. (3) din Legea nr. 215/2001 ar putea conduce la soluții practice, de asemenea, anacronice. Într-o asemenea abordare, efectele patrimoniale evidente ale unei hotărâri a consiliului local ar putea fi ignorate din cauza lipsei unei legături suficient de puternice cu hotărârea. Astfel, s-ar nesocoti intențiile protecționiste ale legiuitorului în legătură cu patrimoniile unităților administrativ - teritoriale, manifestate prin dispozițiile art. 45 alin. (3) din Legea nr. 215/2001.

În al treilea rând, dificultatea interpretării textelor legale relevante decurge din lipsa criteriilor pe baza cărora să se soluționeze conflictele de calificare generate de dispozițiile art. 45 alin. (1) - (3) din Legea nr. 215/2001.

Concret, în situația în care o hotărâre a consiliului local este susceptibilă de fi calificată potrivit ambelor alineate ale art. 45 din Legea nr. 215/2001, care va fi calificarea hotărârii ce va fi reținută?

Cu titlu exemplificativ, Hotărârea nr. 536/23.08.2018 contestată în prezenta cauză este susceptibilă de următoarele calificări:

Potrivit art. 45 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, întrucât această hotărâre privește delegarea gestiunii serviciului public privind cimitirele și crematoriile umane din Municipiul București către Compania Municipală Cimitire București SA, în conformitate cu disp. art. 13 alin. (2) lit. a) din O.G. nr. 71/2002.

Întrucât scopul principal urmărit prin adoptarea hotărârii nu este acela de a produce efecte patrimoniale, ci de a delega gestiunea unui serviciu public, iar art. 45 alin. (1) din lege instituie regula necesară aprobării hotărârilor, în timp ce disp. art. 45 alin. (3) reprezintă excepția, întrucât excepțiile sunt de strictă interpretare, în caz de dubiu cu privire la majoritatea necesară adoptării unei hotărâri, se va aplica regula în materie reprezentată de disp. art. 45 alin. (1) din Legea nr. 215/2001.

Potrivit art.45 alin. (3) din Legea nr. 215/2001, întrucât pot fi identificate efecte patrimoniale indirecte ale hotărârii, deși disp. art. 45 alin. (3) din lege sunt de strictă interpretare, în virtutea principiului protecției patrimoniului unităților administrativ - teritoriale, s-ar putea susține că ar fi aplicabile disp. art. 45 alin. (3) din lege, astfel că hotărârea va fi calificată potrivit art.45 alin.(3).

Ambele interpretări anterior evocate sunt întemeiate pe principii de drept și pe principii de interpretare a normelor juridice general acceptate. Totuși, întrebarea subzistă: care dintre aceste principii trebuie să prevaleze în soluționarea chestiunii de drept indicate?

Reclamantul-recurent consideră că cererea de sesizare a ÎCCJ nu este admisibilă, întrucât nu este vorba de o chestiune veritabilă de drept, că nu se poate solicita o simplă interpretare a unui text de lege, că nu este vorba de o dificultate de interpretare a textului de lege, a cărui interpretare poate fi făcută în corelare cu modelul contractului de delegare, care la art. 12 se prevede că delegatarul se obligă să pună la dispoziția delegatului toate bunurile imobile necesare desfășurării activității. Dacă se coroborează aceste dispoziții cu cele art. 119 din Legea nr. 215/2001 și cu orice altă dispoziție aplicabilă, rezultă că ne aflăm în prezența unei hotărâri privind patrimoniul, neexistând astfel nicio dificultate în interpretare.

Intimatul-pârât a considerat întemeiată admiterea cererii de sesizare a ÎCCJ, fiind îndeplinite condițiile de sesizare, că într-adevăr dispozițiile art. 45 alin. 1, la modul cum se doresc a fi aplicate la acest moment, nasc o veritabilă problemă de drept.

Prin notele scrise, intimatul-pârât consideră cererea de sesizare a ICCJ ca fiind inadmisibilă și nefondată. Inadmisibilitatea este invocată din două perspective, una referindu-se la faptul că obiectul dosarului este suspendarea unui act administrativ, iar nu verificarea a însăși legalității acestuia, și că soluționarea cererii de suspendare nu depinde de dispozițiile în baza cărora a fost emis actul, iar lămurirea sensului normei de drept se putea face în dosarul în care s-a solicitat anularea actului administrativ (Dosar nr.2580/3/2019). Din alt punct de vedere, consideră că sesizarea ICCJ este inadmisibilă deoarece nu suntem în prezența unei „chestiuni de drept”, textul de lege fiind clar, complet și poate fi corelat cu celelalte dispoziții legale. Consideră că cererea de sesizare este și nefondată, din interpretarea art.45 din Legea nr.215/2001 cu art.17, 21, 119 din aceeași lege rezultând că o hotărâre CGMB având ca obiect delegarea gestiunii, ca cea a cărei suspendare se solicită, este o hotărâre privind patrimoniul, care se adopta cu votul a două treimi, prevăzut de art.45 alin.3.

Curtea, asupra admisibilității cererii privind sesizarea ICCJ:

Potrivit dispozițiilor art. 519 C.pr.civ.: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de

soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Prin Hotărârea nr. 536 din 23.08.2018, s-a aprobat “delegarea gestiunii serviciului public de interes local privind cimitirele și crematoriile umane din Municipiul București către Compania Municipală Cimitire București S.A” (art.1) și s-a aprobat “încheierea contractului de delegare în forma prevăzută în anexa nr. 1” care face parte integrantă din hotărâre. (art.2). Reclamantul-recurent a solicitat suspendarea executării acestei hotărâri invocând, între altele, ca “motiv temeinic” de nelegalitate, adoptarea acesteia cu votul unei majorități simple din numărul consilierilor prezenți, în loc de votul a două treimi din numărul total al consilierilor, în condițiile în care, potrivit susținerilor reclamantului, erau incidente prevederile alin.3 al art.45 din Legea nr.215/2001 – iar nu alin. 1 - obiectul hotărârii CGMD fiind o “hotărâre privind patrimoniul”.

Prin urmare, obiectul sesizării îl constituie o chestiune (problemă) de drept, și anume aceea a stabilirii *dacă o hotărâre a consiliului local (sau a Consiliului General al Municipiului București) având ca obiect delegarea gestiunii serviciilor de administrare a domeniului public și privat, reglementate de OG nr.71/2002, intră în sfera noțiunii de „hotărâri privind patrimoniul” folosită de art. 45 alin. 3 din L215/2001.*

Curtea constată că sunt întrunite toate condițiile enumerate în art. 519 C.pr.civ., sesizarea fiind formulată de Curtea de Apel București - Secția a IX-a Contencios administrativ și fiscal, în legătură cu o judecată aflată în curs de soluționare în ultimă instanță. Lămurirea chestiunii de drept este determinantă în ce privește soluționarea pe fond a cauzei în care a fost ridicată – având în vedere că a fost analizată în cadrul verificării condiției, necesare suspendării, a existenței unui caz *bine justificat* respectiv ca împrejurarea de fapt sau de drept de natura sa creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ - este o problemă nouă asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat, nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Instanța apreciază că problema de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cererii de suspendare este una veritabilă, caracterul său problematic rezultând nu atât din interpretarea art.45 din Legea nr.215/2001 care stabilește numărul de voturi necesar pentru adoptarea hotărârilor consiliului local în raport cu obiectul acestora, cât **calificarea** atribuirii contractelor de delegare a gestiunii serviciilor de administrare a domeniului public și privat, reglementate de OG nr.71/2002, ca intrând în sfera noțiunii de „hotărâri privind patrimoniul” folosită de art. 45 alin.3 din Legea nr.215/2001.

Punctul de vedere al completului de judecată

În fapt, pentru a se analiza aparenta legalitate a hotărârii a cărei suspendare se solicită, ca o condiție premisă a determinării numărului necesar de voturi impus de lege pentru adoptarea hotărârii, trebuie determinat dacă aceasta, în funcție de obiectul său, se înscrie în ipoteza „generală” a alineatului 1 al art.45 din Legea nr.215/2001 sau în ipoteza *specială* a alineatului 3. În speță, trebuie determinat dacă o hotărâre de consiliu local prin care se atribuie contracte de delegare a gestiunii unor servicii publice, intră în sfera noțiunii de „hotărâri privind patrimoniul” folosită de art. 45 alin. 3 din L215/2001.

În esență, prin Hotărârea nr.536/2018, *serviciul public de interes local privind cimitirele și crematoriile umane din Municipiul București* se delegează, spre a fi gestionat, către

Această hotărâre a fost adoptată, după cum indică în preambulul său însuși emitentul CGMB, în temeiul **Ordonanței Guvernului nr. 71/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de administrare a domeniului public și privat de interes local**. Atât din obiectul de reglementare definit în art.1 al OG 71/2012, cât și din definiția cuprinsă în art.2 lit. a), rezultă că însăși legea în temeiul căreia a fost emisă hotărârea consiliului califică aceste servicii ca **forme de administrare, gestionare și exploatare a bunurilor din domeniul public și privat al unităților administrativ-teritoriale**.

Prin urmare, potrivit prevederilor exprese ale legii, serviciile au ca obiect **administrarea** domeniului public și privat de interes local – adică administrarea patrimoniului unității administrativ-teritoriale, iar delegarea gestionării lor are ca efect atribuirea către o altă entitate decât unitatea administrativ-teritorială – publică sau privată - a sarcinii administrării acestui patrimoniu prin executarea de servicii specializate pe domenii de activitate.

Serviciul public privind cimitirele și crematoriile umane este, prin denumirea, calificarea și încadrarea date de însuși emitent în temeiul OG 71/2002, un astfel de serviciu prin care se realizează administrarea specializată a cimitirelor și crematoriilor umane aflate în patrimoniul Municipiului București.

O hotărâre care privește administrarea unei părți din patrimoniul unității administrativ-teritoriale este, în opinia instanței, o „hotărâre privind patrimoniul” în sensul art.45 alin.3 din Legea nr.215/2001.

Potrivit art.119 din Legea nr.215/2001, constituie patrimoniu al unității administrativ-teritoriale bunurile mobile și imobile care aparțin domeniului public al unității administrativ-teritoriale, domeniului privat al acesteia, precum și drepturile și obligațiile cu caracter patrimonial. Sintagma „hotărâri care privesc patrimoniul” are în vedere cel puțin acele hotărâri ale căror efecte se întind asupra patrimoniului (sau unei părți a acestuia), definit ca universalitate de bunuri. Prin urmare, o hotărâre ca cea din speță, care privește o anumită categorie de bunuri (definite nu *ut singuli* și nici în considerarea exclusiv cantitativă a numărului de bunuri sau de drepturi cu privire la acestea, ci definită prin destinație, regim juridic, reguli distincte, criterii ce permit oricând modificarea cantitativă a patrimoniului sau a fracției patrimoniale respective cu păstrarea unității de regim juridic), cum este cea a cimitirelor și crematoriilor umane, este, din punct de vedere al întinderii obiectului, o „hotărâre privind patrimoniul”.

Cât privește natura actelor ce pot face obiectul hotărârilor consiliului local, după cum se poate observa, formularea textului legal (a alineatului 3 al art.45 din L215/2001) este una pe cât de generală, pe atât de neechivocă în ceea ce privește caracterul său cuprinzător, lipsit de distincții de orice fel. Astfel, în sfera noțiunii de *hotărâre privind patrimoniul* trebuie înțeles ca intrând acte ce produc efecte direct asupra patrimoniului sau a unei părți a acestuia, respectiv cu efect direct asupra **oricărui drept** de natură patrimonială ce poartă asupra unei universalități de bunuri. Astfel, sintagma nu poate fi restrânsă doar la hotărâri privind acte prin care se transferă, în orice formă (vânzare, donație, schimb, etc.), dreptul de proprietate - deci acte de dispoziție - ci trebuie să le includă și pe cele care privesc acte de administrare (închiriere, concesiune, etc), a bunurilor din domeniul public sau privat având de asemenea caracter patrimonial, deoarece *unde legea nu distinge, nici interpretul nu o poate face*. Sensul normei și intenția legiuitorului sunt cu atât mai evidente cu cât, în dreptul public, cele mai multe dintre actele îndeplinite cu privire la bunurile din domeniul public sau privat al unităților administrativ-teritoriale reprezintă astfel de acte de administrare.

Potrivit art.3 din OG nr.71/2002, (3) *Serviciile de administrare a domeniului public și privat se realizează și se gestionează prin intermediul unor furnizori/prestatori specializați, denumiți în continuare operatori, atestați și autorizați în condițiile legii*. Prin urmare, și hotărârile autorității deliberative prin care **se deleagă gestiunea** acestor servicii publice cu privire la bunuri din patrimoniul UAT sunt, în opinia instanței, în aceeași măsură, hotărâri care privesc administrarea domeniului public și/sau privat, adică „hotărâri privind patrimoniul”, deoarece administrarea domeniului public și privat nu poate fi privită în afara titularului dreptului de administrare, exploatarea și funcționarea serviciilor de administrare a domeniului public și privat, supuse unor numeroase și consistente cerințe legale enumerate în art.6 alin.2 și alin.3, depinzând intrinsec de entitatea căreia îi sunt delegate aceste servicii, entitate care trebuie să îndeplinească o serie de condiții privind capacitatea tehnică, profesională și financiară pentru realizarea serviciului de interes public ce le este încredințat.

Prin urmare, asemenea hotărâri sunt acte de administrare care intră chiar în responsabilitatea autorităților administrației publice locale.

Dacă, potrivit art.7, înființarea, organizarea, coordonarea și reglementarea serviciilor de administrare a domeniului public și privat constituie dreptul exclusiv al autorităților administrației publice locale”, iar hotărârile având acest obiect reprezintă, *pentru motivele anterior redate*, „hotărâri privind patrimoniul”, atunci și alegerea formei de gestiune - gestiune directă sau gestiune indirectă ori delegată (art.9) - a serviciilor de administrare a domeniului public și privat, precum și desemnarea furnizorului și atribuirea contractului de gestiune, ce se fac tot prin hotărâri ale consiliilor locale, sunt tot „hotărâri privind patrimoniul”. De altfel, potrivit art.12, în cazul gestiunii indirecte sau delegate, autoritățile administrației publice locale apelează pentru realizarea serviciilor la unul sau la mai mulți operatori cărora le încredințează, în totalitate sau numai în parte, în baza unui contract de delegare a gestiunii, **sarcinile și responsabilitățile proprii cu privire la gestiunea propriu-zisă a serviciilor, precum și la administrarea și exploatarea infrastructurii edilitar-urbane necesare realizării serviciilor.**

În fine, art. 21 este edificator în a lămuri natura hotărârii cu privire la delegarea gestiunii serviciilor publice în funcție de obiectul acestui contract: prin contractul de delegare a gestiunii se partajează atribuțiile ce revin chiar autorităților administrației publice locale, între acestea și operatorii delegați, în ceea ce privește *administrarea, gestionarea și exploatarea bunurilor din domeniul public și privat al unităților administrativ-teritoriale*, astfel încât și hotărârile prin care se aprobă delegarea privesc nemijlocit administrarea patrimoniului unității administrativ teritoriale: „(1) În cazul gestiunii delegate contractele vor prevedea sarcinile concrete ce revin, pe de o parte, autorităților administrației publice locale și, pe de altă parte, operatorilor în ceea ce privește finanțarea și realizarea obiectivelor, respectiv a programelor de investiții. (2) Investițiile pentru reabilitarea, modernizarea și dezvoltarea infrastructurii edilitar-urbane care se realizează din fonduri proprii ale operatorilor rămân în proprietatea acestora pe toată durata contractului de delegare a gestiunii, dacă la încheierea contractului nu s-a convenit altfel, și se vor amortiza de către operator pe durata contractului; în contractul de delegare a gestiunii se va preciza modul de repartiție a bunurilor realizate la încetarea din orice cauza a contractului.”

Prin urmare, fiind în prezența unor hotărâri cu privire la „organizarea, exploatarea, finanțarea, monitorizării și controlului funcționării” unui serviciu public „*de administrare a domeniului public și privat de interes local*” în sensul OG nr.71/2002, acestea sunt „hotărâri privind patrimoniul”.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Admite cererea de sesizare a ÎCCJ, formulată în baza art.519 NCPC.

Sesizează ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu următoarei probleme:

Dacă hotărârile consiliului local privind atribuirea contractelor de delegare a gestiunii serviciilor de administrare a domeniului public și privat, reglementate de Ordonanța Guvernului nr.71/2002, intră în sfera noțiunii de „hotărâri privind patrimoniul” folosită de art. 45 alin. 3 din Legea nr.215/2001.

Suspendă soluționarea prezentei cauze până la pronunțarea hotărârii prealabile, în baza art. 520 NCPC.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică din 28 iunie 2019.